

fejparerede Hustruer. Jeg vil dertil bemærke, at naar Forældrene leve sammen, og altsaa have ægte Børn, der leve hos deres Forældre, kan der ikke anstilles nogen Sammenligning i det Hele taget mellem dem og de uægte Børn, navnlig for saa vidt angaar uægte Børns Forhold til Faderen. Uægte Børn, som leve hos deres Forældre, dele deres Naar, dele deres Løb, og ligesom de naturligvis kunne komme til at leve i slette og usle Naar, naar Forældrene leve i saadanne, maa vi huske paa, at naar Forældrene leve i gode Naar, eller det lykkes dem at arbejde sig op fra daarligere til gode Naar, kommer det jo af sig selv de ægte Børn til Gode paa Grund af deres Stilling. Men uægte Børns Stilling overfor Faderen er ikke saadan. Uægte Børn have kun en enkelt bestemt Fordring overfor Faderen og kunne aldrig komme til at faae Mere eller Bedre, om ogsaa han har det nok saa godt, medmindre han vil give dem Noget af sine gode Vilkaar. — Foraa vidt man dernæst vil gaa over til de Tilfælde, hvor Forældre til Uægtebørn ikke leve sammen, skal jeg indrømme, at det er maasse et Spørgsmaal, der kunde fortjene Overveielse, om man vil indrømme dem noget Tilsvarende til, hvad der indrømmes uægte Børns Mødre, men jeg vil gjøre opmærksom paa, at det dog alligevel er et Spørgsmaal, som ingenlunde er saa klart, og som kræver en ikke ubetydelig Overveielse i sig selv. Jeg vil navnlig der sige, at det ikke gaar an uden videre at sammenstille forladte Hustruer og saa frastilte og fraseparerede Hustruer. Thi der er jo den væsentlige Forskjel, at frastilt eller frasepareret bliver en Hustru ikke — affet fra de Tilfælde, hvor hun har begaaet en saadan Brøde, som giver Manden Ret til at kræve Uægtefættets Ophævelse — uden at hun selv vil det; hun bliver det ikke, uden at hun selv vælger dette, og saa vil hun jo ogsaa i Reglen kun blive det, efter at der er afluttet en Overenskomst om Skilsmisse eller Separationsvilkkaar mellem hende og Manden. Det er derfor et helt andet Forhold. Det eneste Forhold, der kunde være Tale om som nogenlunde analogt med nærværende, eller hvor der kunde være Tale om at paaberaabe sig denne Analogi, skulde være Forholdet med den simpelthen forladte Hustru, og, som sagt, jeg har i og for sig ikke Noget imod at gaa ind paa Overveielser af, om der ikke kunde være Anledning til at indrømme hende en noget anden Stilling end den, hun nu har. Men det er efter min Mening ingen Grund til ikke at indrømme de uægte Børn den foreslaede Stilling, naar man finder det i sig selv rigtigt. S

dette Lovforslag, som kun handler om uægte Børn og Alimentationsbidraget til disse, har en saadan Afgjørelse med Hensyn til gifte Kvinders Stilling ikke sin Plads. — Dernæst vil jeg gjøre opmærksom paa, at jeg heller ikke kan forstaa, ligesaa lidt som en anden tidligere æret Tale, hvad det skulde gjøre til Sagen, at det uægte Barns Fader er Fattiglem. Det ser jeg ikke. Jeg kan nemlig ikke tillægge det nogen videre Vægt, at der skulde være nogen Fristelse til at udlægge faldt Barnefader og eventuelt aflægge faldt Ed ved en sliq Veilighed. Thi Fristelsen er jo til Stede altid, men med Hensyn til den er der jo ikke Andet at sige, end at den maa afværges ved Straffelovgivning, ved Lovgivningsbestemmelserne om faldt Opgivelse af Barnefader, og dersom de ikke ere tilstræffelige til at afværge den, er der sandelig Intet at gjøre ved det. Fristelsen til at opgive urigtig Barnefader vil jo nemlig i Regelen slet ikke komme i den Skikkelse, som her nævnt. Jeg er overbevist om, at det vil være meget sjældent, at Nogen vil have Lust til at paatage sig Udgiften til det Strafsansvar, der følger hermed, blot for at skånere et Fattigvæsen, blot for at faae Veilighed til at trække Pengene ud af en Fattigkasse. Nei, den virkelige Fare for urigtig Opgivelse af Barnefader er naturligvis den, at Barnefaderen i mange Tilfælde har Lust til at være skult og derfor formaar en Anden til feilagtig at paatage sig Paterniteten til Barnet. Det er den egentlige Hovedtilde til faldt Udlæggelse af Barnefaderen, men den har, efter hvad jeg ser, slet ikke Noget med dette Lovforslag at bestille. Det er jo Noget, der er slet og vil ske ganske uden Hensyn til dette Lovforslag, og uden at det, saavidt jeg kan skønne, kan udøve den ringeste Indflydelse i den Retning. Jeg mener som sagt, at jeg maa gaa ud fra — indtil videre i alt Fald, indtil jeg ser det Mødsatte — at det Flertal, som i Fjor forenede sig om § 4 i en vis bestemt Affattelse, ogsaa i Aar vil blive staaende herved, og det forekommer mig ogsaa, som jeg før bemærkede, at Debatten efter mit Standpunkt i alt Fald nærmest maa dreie sig om de senere gjorte Forandringer i Lovforslaget og nærmest maa gaa ud paa at undersøge dem. Jeg skal derfor gjøre nogle Bemærkninger angaaende enkelte Punkter, som i saa Henseende ere komne frem. Hvad Slutningen af § 3 angaar, blev det sagt, at der i den kunde ønskes en Forandring. Jeg tror, saavidt jeg husker, at der ikke er foregaaet nogen Forandring i denne Paragraf; den lyder vist ligesom i Fjor. Men jeg vil i alt Fald